

Evne til at staa imod nu ikke saa stor som tidligere. Jeg tror, det vil falde dem vanskeligt at vente i 13 Uger. De 13 Uger hænge maaske sammen med Sygekasse-lovens Bestemmelser, hvorefter de ere sikrede af Sygekasserne i 13 Uger. Men man tør ikke gaa ud fra, at alle Arbejderne ere i Sygekasserne. Jeg mener derfor, at man bør gaa frem som i Østerrig og ogsaa i Tyskland; thi naar man undersøger den tyske Løvtigt, vil man se, at de faa derefter Dagepenge efter 5 Ugers Forløb. Der er ganske vist i den tyske Lov den samme Bestemmelse om 13 Uger; men de 8 Uger blive godtgjorte Arbejderne paa anden Maade, idet de nemlig ere pligtige til at være i en Sygekasse, hvor de faa Erstatning for de 8 Uger.

Den Byrde, der her lægges paa Arbejdsgiverne, drejer sig ikke alene om Penge. Det bliver ikke noget lille Besvær, og tillige noget bekosteligt, at holde Regnskab over enhver Arbejders Fortjeneste i det forløbne Aar. Det kan der nemlig under visse Omstændigheder stilles Spørgsmaal om. Selv om vedkommende ikke har haft Arbejderen hele Aaret, maa han gøre Regnskab for den Brøkdels af Aaret, Arbejderen har været i hans Tjeneste. En Mand kan have arbejdet mange Steder, og saa maa der skaffes Oplysning fra mange Steder. Denne Byrde kan være meget vanskelig at komme over, foruden at det kan være bekosteligt. Det vilde derfor være godt at have en Sats for Erstatning, som er overkommelig for alle, saaledes at man f. Eks. sagde, at naar en Arbejder bliver Invalid eller dræbt, skal der ydes en vis Erstatning, og den skal være ens for alle. De, der tjene rigeligt, kunne saa lade sig forsikre yderligere. De fleste af de Personer, der falde ind under Loven, kunne virkelig forsikre sig. Det er der vistnok ikke ret mange, der tvivle om. Jeg ser ikke, hvorfor man ikke skulde stille det saaledes, at det laa naturligt for dem at gøre det, naar man dog ikke vil forpligte dem til at afholde en Del af den Præmie, som maa betales for at naa en saadan Forsikring. Det var det naturlige; men jeg tror dog ikke, det for Øjeblikket kan sættes igennem. Noget lignende er sat igennem andre Steder, f. Eks. i Tyskland, hvor man har Invaliditets- og Alderdomsforørgelsesloven, der ere Arbejderne tvungne til noget saadant. Men det er dog et stort Apparat, og jeg skal ikke opfordre til at fordre noget saadant, idet jeg ser, hvilke Byrder det kan medføre at faa det gennemført. Jeg tror

dog, at det grundig burde overvejes, om man ikke burde gaa til en lavere, for alle lige, Erstatning og saa strække sig noget videre med Hensyn til Fristen efter Ulykestilfældet, og indtil Arbejderne faa Dagepenge.

Jeg tillader mig ogsaa at henlede det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed paa et andet Forhold. Mange, der have faaet en Skade, ere vistnok tilbøjelige til at trække den ud og simulere Sygdom; det er noget, man har lidt under andre Steder, hvor man har Ulykkesforsikringslove. Sligt bør man modarbejde, og jeg er sikker paa, at de ærede Medlemmer af Udvalget, som sympatisere med denne min Tanke, ville kunne finde paa noget, der kan hemme Tilbøjeligheden til at drive det for vidt. Der er i disse Dage kommet mig i Hænde en Beretning fra Østerrig, hvorefter Ulykestilfældene og ogsaa Erstatningskravene og Erstatningssummernes Størrelse er stegen Aar for Aar, saaledes med noget over 10 pCt. i det sidste Aar. Det kan betale sig at holde et Ulykestilfælde ved lige, og det er meget uheldigt, ikke alene, fordi det trækker Penge, som det ikke burde, fordi det derved bliver bekosteligere at forsikre, men det er ogsaa demoraliserende. Altsaa, ogsaa derfor kunde der være Grund til at nedsætte Ydelserne noget. — Der er ogsaa en tredje Grund hertil. Det vil nemlig sikkert gaa her, som det er gaaet f. Eks. i Tyskland, at Forsikringen efterhaanden vil blive udvidet, og i saa Fald er det mere overkommeligt, naar Ydelserne ere mindre. Hvis Landarbejderne ikke fik saa stor en Erstatning som de Erhverv, her nævnes, vilde de blive utilfredse. Og det vil sikkert ikke være længe, inden Kravet kommer om en Udvidelse. Det behøver ikke at komme fra Arbejderne, det kan godt komme andetsteds fra. I Tyskland udkom den første Lov af denne Art, som der her er Tale om, Gewerbeunfallsversicherung, i 1884. Den drejede sig om bestemte Haandværk — i Bygningsfagene nævnedes den 4 bestemte Fag — og Arbejdere, der ere beskæftigede i Fabrikker, hvor der bruges Maskiner. Men allerede i 1885 blev Loven udvidet til at omfatte et betydeligt større Antal, end der havde været inde under Loven af 1884. Aaret efter, altsaa i 1886, kom Loven om, at Land- og Forstarbejdere, Folk, som vare beskæftigede med Gartneri, skulde have en Ulykkesforsikring. Atter Aaret efter kom der en særlig Lov for Baugewerbe, som udvidede den tidligere Lov, som havde omfattet visse Bygnings-